

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Olgy Klímové a soudců Mgr. Jiřího Levého a JUDr. Marty Havlové ve věci **žalobkyně Arboles servis s.r.o.**, IČ: 28045335, se sídlem ve Stříbře, Májová 1196, zastoupené JUDr. Jaroslavem Vrchlavským, advokátem se sídlem v Plzni, Pražská 5, proti **žalované Regina Obaly s.r.o.**, IČ: 27990800, se sídlem v Nepomuku, Kozlovická 568, zastoupené JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem v Horažďovicích, Ševčíkova 38, o zaplacení částky 23.113,-Kč, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 22.10.2015 č.j. 19 C 199/2014-188,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se p o t v r z u j e.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 5.711,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni částku 23.113,-- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Dále rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 29.712,-- Kč k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Konečně rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit České republice, do pokladny Okresního soudu Plzeň-jih

náklady řízení ve výši 2.862,-- Kč (výrok III.). Částka 23.113,-- Kč, kterou soud uložil zaplatit žalované, odpovídá škodě, která byla žalobkyni způsobena černou zvěří na pozemcích užívaných žalobkyní p.č. [REDAKCE] a p.č. [REDAKCE] zapsané na LV č. [REDAKCE] pro obec [REDAKCE] k. ú. [REDAKCE] u Katastrálního úřadu pro [REDAKCE] kraj, katastrální pracoviště [REDAKCE]. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že předmětem sporu je náhrada škody způsobená černou zvěří v období od 23.2.2014 do 6.3.2014. Žalobkyně nárok uplatila dopisem ze dne 7.3.2014, doručeným žalované dne 10.3.2014, tedy v zákonné 20 denní prekluzivní lhůtě. Výzvě nebylo vyhověno, a proto podala žalobkyně dne 7.8.2014, tedy v zákonné lhůtě 3 měsíců ve smyslu ustanovení § 55 zák. č. 449/2001 Sb. žalobu k soudu. Výše škody a škodné období byly prokázány znaleckým posudkem Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] o jehož pravdivosti neměl soud s ohledem na vyjádření soudního znalce Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] a Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti, z jejichž sdělení vyplynulo, že soudní znalci jsou schopni stanovit stáří škody přesně v řádu dnů, zvláště pokud se jedná o škodu rytím černé zvěře, pochybnosti. Naopak se soud prvního stupně neztotožnil se znaleckým posudkem Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] předloženým žalovanou, jelikož znalec není specializován pro oceňování škod na zemědělských porostech a šetření provedl až jeden rok po vzniku škodné události. Námitka žalované ohledně aktivní věcné legitimace byla v řízení před soudem prvního stupně vyvrácena sdělením Státního zemědělského intervenčního fondu, kterým bylo prokázáno, že žalobkyně oba poškozené pozemky užívala v době škodné události. Soud se zabýval i možným spolupůsobením žalobkyně ve vztahu k poměrnému snížení náhrady škody dle ust. § 2918 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jen „občanský zákoník“) a dospěl k závěru, že poměrné snížení náhrady škody s odkazem na objektivní odpovědnost škůdce není případné, jelikož žalované nebyl zakázán vstup na pozemky žalobkyně, žalovaná mohla provádět lov zvěře z posedů umístěných v blízkosti škodné oblasti, eventuálně mohla zvolit jinou formu lovu zvěře. Takovému postupu neodpovídá ani chování žalované, které nezanedbala svou prevenční povinnost, když dopisem ze dne 24.10.2013 na svých nemovitostech pouze uplatnila výkon svého vlastnického práva a stanovila pravidla užívání svého majetku žalovanou, čímž omezila pouze lov z tehdy stávajících posedů a kazatelen, přičemž další výkon práva myslivosti vyloučen nebyl. Nedodržení prevenční povinnosti na straně žalobkyně neodpovídá ani skutečnost, že v době vzniku škodné události byly podél pozemků nainstalovány pachové ohradníky.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalovaná včasné odvolání, v němž namítala, že nárok žalované je nedůvodný a neoprávněný. Předně žalovaná namítá, že žalobkyně zanedbala svou prevenční povinnost předcházení škodám, když neinstalovala v okolí škodného místa pachové ohradníky a dopisem ze dne 24.10.2013 zakázala žalované umístění jakýchkoliv mysliveckých zařízení sloužících k lovu. Dále byl žalované zakázán vstup na specifické posedy a rovněž jí byl udělen zákaz vstupu na pozemky u [REDAKCE] hájovny. V důsledku vyslovených zákazů nemohla žalovaná lovit zvěř v okruhu 100 metrů od místa, kde došlo ke škodné události. Soud prvního stupně pochybil, když minimálně škodu poměrně nesnížil v souladu s ust. § 2918 občanského zákoníku. Nedůvodnost žaloby žalovaná opírá o znalecký posudek Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] který uvedl, že pozemky, na nichž vznikla škoda, je nutno spíše považovat svým charakterem ([REDAKCE] hájovna) za pozemky nehonební. Dle Ing. [REDAKCE] nelze přesně určit časový okamžik vzniku škody, tak jak určil Ing. [REDAKCE]. Nedůvodnost žaloby dále žalovaná opřela o výsledky svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] kteří vypověděli, že poškození pozemků bylo patrné již na přelomu roku 2013/2014. Žalovaná rovněž odkázala na rozpor znaleckého posudku Ing. [REDAKCE] který uvedl, že při prohlídce nebyly na pozemcích zjištěny žádné staré škody a tvrzení žalobkyně, která uvedla, že zde byly i škody staršího data. Jelikož znalec Ing. [REDAKCE] neodlišil staré škody od škod pozdějších, nelze z tohoto znaleckého posudku vycházet. Závěrem žalovaná navrhl, aby odvolací soud

rozhodnutí ve výroku I. změnil tak, že žalobu zamítne a ve výroku II. přizná žalované právo na náhradu nákladů řízení in eventum, aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované uvedla, že její odvolání je nedůvodné. Žalobkyně má za to, že nárok na náhradu škody uplatnila v souladu s právními předpisy v zákonem stanovených lhůtách. Z odvolání žalované je patrné, že žalovaná opakovaně nedůvodně namítá jen ty skutečnosti, kterými se soud zabýval již v průběhu dokazování v předmětné věci, přičemž k těmto namítaným skutečnostem soud prvního stupně provedl dostatečné důkazy, které zhodnotil a přijal k nim správné závěry, se kterými se žalobkyně ztotožňuje. Žalovaná proto zcela nedůvodně uvádí, že není zřejmé, z čeho se výše uplatněné škody skládá, když je postaveno na jisto, že výše škody vyplývá ze znaleckého posudku Ing. [REDAKCE]. Rovněž námitka žalované ohledně nehonebního charakteru pozemků je irelevantní, neboť tyto pozemky jsou zařazeny jako pozemky honební. Pokud žalovaná ve svém odvolání uvádí, že žalobkyně změnila určení některých posedů k jiným účelům než honebním, pak se jednalo výlučně o posedy vlastněné žalobkyní, které nejsou součástí předmětné honitby ani součástí jejího nájmu s tím, že k tomuto opatření došlo až poté, co mezi žalobkyní a žalovanou nedošlo k dohodě o případném využití těchto posedů. Žalobkyně rovněž uvedla, že v dané honitbě bylo možné účinně lovit i z jiných posedů na pozemcích Lesů České republiky, jakož i jiným způsobem než lovem z posedu. Závěrem žalobkyně navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud podle § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal napadené rozhodnutí včetně jemu předcházejícího řízení, přihlédl k podaným odvoláním i vyjádřením a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odpovědnost za škodu dle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o myslivosti je objektivní absolutní odpovědností bez možnosti liberace. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobkyně oba poškozené pozemky užívala v době škodné události, čímž byla postavena na jisto její aktivní věcná legitimace. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že dotčené pozemky tvoří honitbu, kterou měla žalovaná v nájmu. Nájemce honitby je též jejím uživatelem, který požívá práv spojených s užíváním honitby a kterému zároveň náleží povinnosti spojené s jejím užíváním. V podmínkách České republiky jsou myslivost a právo myslivosti společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvěře, kdy zákon o myslivosti nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody, jejichž prostřednictvím naplňuje stát svou ústavní povinnost zakotvenou v článku VII. Ústavy (viz nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/03 ze dne 30.12.2006). To však neodnímá z uživatelů honiteb zákonem stanovenou povinnost hradit škodu způsobenou výkonem myslivosti nebo zvěří nacházejících se v honitbě. Uživatel honitby musí nést odpovědnost za škodu, která je způsobena užíváním honitby nebo škodu, kterou způsobila zvěř ve smyslu ustanovení § 52 odst. 1 zákona o myslivosti.

Podle § 52 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti je uživatel honitby povinen hradit

- a) škodu, která byla v honitbě způsobena při provozování myslivosti na honebních pozemcích nebo na polních plodinách dosud nesklizených, vinné révě nebo lesních porostech,
- b) škodu, kterou v honitbě na honebních pozemcích nebo na polních plodinách dosud nesklizených, vinné révě, ovocných kulturách nebo na lesních porostech způsobila zvěř.

Podle § 55 odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené zvěří musí poškozený u uživatele honitby uplatnit

- a) u škody na zemědělských pozemcích, polních plodinách a zemědělských porostech do dvaceti dnů ode dne kdy škoda vznikla,
- b) u škod na pozemcích a na lesních porostech vzniklých v období od 1. 7. předcházejícího roku do 30.6. běžného roku do 20 dnů od uplynutí uvedeného období.

Podle odstavce 2 současně s uplatněním nároku na náhradu škody způsobené zvěří vyčíslí poškozený výši škody. Na polních plodinách a zemědělských porostech, u nichž lze vyčíslit škodu teprve v době sklizně ji poškozený vyčíslí do patnácti dnů po provedené sklizni.

Podle odst. 3 poškozený a uživatel honitby se mají o náhradě škody způsobené zvěří dohodnout. Pokud uživatel honitby nenahradí škodu do šedesáti dnů ode dne, kdy poškozený uplatnil svůj nárok a vyčíslil výši škody nebo ve stejné lhůtě neuzavřel s poškozeným písemnou dohodu o náhradě této škody, může poškozený ve lhůtě tří měsíců uplatnit svůj nárok na náhradu škody u soudu.

Podle odst. 4 nárok na náhradu škody způsobené zvěří zaniká, nebyl-li poškozeným uplatněn ve lhůtách uvedených v odstavcích 1 až 3. Spory z dohody uzavřené podle odst. 3 rozhoduje soud.

V přezkoumávané věci žalobkyně uplatnila škodu, která jí měla vzniknout v období od 23.2.2014 do 6.3.2014 na pozemcích p.č. [redacted] a p.č. [redacted] zapsané na LV č. [redacted] pro obec [redacted] k. ú. [redacted] u Katastrálního úřadu pro [redacted] kraj, katastrální pracoviště [redacted]. Ke škodě došlo tak, že pozemky byly rozryty černou zvěří. Nárok uplatnila v zákonných lhůtách v souladu s ust. § 55 zákona o myslivosti. Žalovaná od počátku zpochybňovala, kdy došlo ke škodě na předmětných pozemcích a dále zpochybňovala zanedbání preventivní povinnosti žalobkyně ke vzniku škody. Soud prvního stupně rozhodnutí postavil na závěru, že žalobkyně prokázala, že předmětem sporu je náhrada škody způsobená černou zvěří v období od 23.2.2014 do 6.3.2014. Za prokázané to měl na základě znaleckého posudku Ing. [redacted]. Soud prvního stupně se neztotožnil se závěry znaleckého posudku Ing. [redacted] předloženým žalovanou. S těmito závěry soudu prvního stupně odvolací soud souhlasí, jelikož znalec Ing. [redacted] není specializován pro oceňování škod na zemědělských porostech a jím provedené šetření bylo provedeno až jeden rok po vzniku škodné události. Ohledně data vzniku škody stanovené Ing. [redacted] pak jednoznačně ku prospěchu žalobkyně svědčí i vyjádření soudního znalce Mgr. [redacted] a Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti, z jejichž sdělení vyplynulo, že soudní znalci jsou schopni stanovit stáří škody přesně v řádu dnů, zvláště pokud se jedná o škodu rytím černé zvěře. Soud prvního stupně tedy správně dovodil období vzniku škody a to i s ohledem na rozpor ve výpovědi znalce Ing. [redacted] a žalobkyně v tom smyslu, že znalec nezaregistroval na místě žádné jiné starší škody a výsledky slyšených svědků [redacted] a [redacted] kteří uvedli, že na pozemcích byly i starší škody. V tomto kontextu je nutné zdůraznit, že účastníci nespороvali, že ke škodám na předmětných pozemcích docházelo opakovaně, avšak znalec Ing. [redacted] byl povolán žalobkyní ke stanovení výše škody až poté, kdy došlo znovu k zásadnímu poškození porostu pozemků. V této věci tedy není podstatné, zda svědci mohli vidět či viděli nějaké poškození pozemků před škodným obdobím, když následně došlo k další škodě, jejíž stáří bylo odhadnuto a vyčísleno znalcem. Za důvodnou nelze mít ani námitku žalované spočívající v tom, že znalec Ing. [redacted] označil pozemky, na nichž došlo ke škodě, svou podstatou za pozemky nehonební,

neboť tyto pozemky jsou v současné době zařazeny jako pozemky honební a žalovaná v řízení ani neprokazovala, že by předmětné pozemky byly v minulosti prohlášeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti za pozemky nehonební. Soud prvního stupně rovněž dospěl k závěru, že poměrné snížení náhrady škody s odkazem na objektivní odpovědnost škůdce není případné, jelikož žalobkyně žádným způsobem nezanedbala svou prevenční povinnost předcházení škodám a ani spolupůsobení žalobkyně na vzniku škody nebylo nikterak prokázáno. Odvolací soud se s tímto závěrem soudu prvního stupně ztotožňuje a pro stručnost odkazuje na podrobné odůvodnění rozsudku tímto soudem. Nad rámec odvolací soud konstatuje, že žalované nebyl dopisem ze dne 24.10.2013 zakázán vstup na pozemky žalobkyně, došlo pouze k zákazu vjezdu na pozemky žalobkyně. Rovněž není pravdou, že žalobkyně nemohla provádět lov zvěře z posedů umístěných v blízkosti škodné oblasti, když z předložených map, jež tvoří přílohu k dopisu ze dne 24.10.2013, bylo prokázáno, že žalovaná mohla provádět lov černé zvěře ze 3 posedů vzdálených do 250 m od místa škodné události. V celé honitbě má žalovaná navíc 20 posedů, jak bylo zjištěno z jejího vyjádření v průběhu odvolacího jednání. Vzhledem k této skutečnosti je námitka žalované spočívající v tom, že tato nemohla vinou žalobkyně provádět lov černé zvěře v těsné blízkosti škodné oblasti, irelevantní a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že zvěř po honitbě volně migruje a není tak rozhodné, na jakém místě dochází k jejímu lovu. Žalované navíc nic nebránilo tomu, aby zvolila jinou formu lovu zvěře. Zanedbání prevenční povinnosti předcházení škodám žalobkyní neodpovídá ani její chování, když dopisem ze dne 24.10.2013 na svých pozemcích pouze uplatnila výkon svého vlastnického práva a stanovila pravidla užívání svého majetku žalovanou, čímž omezila pouze lov z tehdy stávajících posedů a kazatelen, přičemž další výkon práva myslivosti vyloučen nebyl. Nedodržení prevenční povinnosti na straně žalobkyně neodpovídá ani skutečnost, že v době vzniku škodné události byly podél pozemků nainstalovány pachové ohradníky, jak vyplývá ze znaleckého posudku Ing. [REDAKCE]. Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný a zákonu odpovídající včetně správného rozhodnutí o nákladech řízení potvrdil. Soud prvního stupně správně postupoval dle § 142 odst. 1 o.s.ř. a v řízení neúspěšné žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni zastoupené advokátem náhradu nákladů řízení v částce 29.712,- Kč sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.156,- Kč, odměny za právní zastoupení za 10 úkonů právní pomoci po 2.060,- Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu – žaloba, výzva k plnění, vyjádření k odporu, vyjádření z 23.3.2015, závěrečný návrh, účast u ústních jednání ve dnech 23.2.2015, 18.5.2015, 23.7.2015 a 5.10.2015), z 10 režijních náhrad po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a z 21 % DPH ve výši 4.956,- Kč dle § 137 o.s.ř. Soud rovněž postupoval správně, když v souladu s § 148 odst. 1 o.s.ř. uložil neúspěšné žalované povinnost zaplatit státu, na účet soudu prvního stupně, náklady řízení ve výši 2.862,- Kč představující vyplacené znalečné soudnímu znalci Ing. [REDAKCE].

Výrok o náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem vychází z ustanovení § 224 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná, ve věci v odvolacím řízení byly vykonány dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalované, účast při odvolacím jednání dne 15.3.2016) a má tedy právo na náhradu těchto nákladů řízení v částce 5.711,- Kč sestávající z odměny za 2 úkony právní služby po 2.060,- Kč (§ 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), ze 2 režijních náhrad po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a z 21 % DPH v částce 991,- Kč (§ 137 o.s.ř.). Žalovaná je povinna zaplatit náklady řízení v zákonné třídenní lhůtě běžící od právní moci rozhodnutí (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

V Plzni dne 15.03.2016

Za správnost vyhotovení:
L. Velková

JUDr. Olga Klímová, v.r.
předsedkyně senátu